

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z powództwa M. G.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń [...] spółce akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 stycznia 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 listopada 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2020 r. Sąd Apelacyjny w (...) na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 7 lutego 2019 r. zmienił częściowo zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył zasądzoną w punkcie I kwotę 76.000 zł do kwoty 14.000 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty i oddalił powództwo w pozostałej części; w punkcie II w ten sposób, że nie obciążył powódki kosztami procesu poniesionymi przez pozwanego oraz obniżył nakazaną do pobrania od pozwanego w punkcie III kwotę 3.447 zł do kwoty 954,65 zł (punkt I); zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.102 zł z tytułu zwrotu części kosztów

postępowania apelacyjnego (punkt II) oraz przejął na rachunek Skarbu Państwa nieuiszczone koszty sądowe (punkt III).

W skardze kasacyjnej, we wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, skarżąca wskazała przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Jej zdaniem, skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na naruszenie charakteru ocenego kryteriów wysokości zadośćuczynienia pieniężnego przyznawanego na podstawie art. 445 § 1 k.c. Sąd Apelacyjny bowiem niesłusznie obniżył zasądzone na jej rzecz świadczenia z tej przyczyny, że zgodnie z jego oceną zachowanie powódki było nieprawidłowe, gdyż nie zapięła pasów bezpieczeństwa, podczas gdy na podstawie prawidłowo przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd pierwszej instancji ocenił, iż powódka podróżowała zapięta pasem bezpieczeństwa, a zatem nie przyczyniła się swoim zachowaniem do zwiększenia rozmiarów szkody. Wskazała również, że zasądzona na jej rzecz na podstawie art. 445 § 1 k.p.c. kwota z tytułu zadośćuczynienia nie jest odpowiednia w stosunku do rozmiaru krzywd i cierpienia, jakich doznała w wyniku zdarzenia z dnia 14 sierpnia 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, nie publ., z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ., z dnia 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, nie publ., z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ., z dnia 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, nie publ., z dnia 5 października 2018 r., V CSK 168/18, nie publ.).

Skarżąca nie wykazała tego rodzaju nieprawidłowości. Postawiony w skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 233 w związku z art. 278 k.p.c. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz błędną ocenę materiału dowodowego zmierza do podważenia poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (w szczególności co do jazdy bez zapiętych pasów bezpieczeństwa), którymi – stosownie do regulacji art. 398¹³ § 2 k.p.c. - Sąd Najwyższy jest związany, i jako taki jest niedopuszczalny w świetle regulacji art. 398³ § 3 k.p.c. Sformułowanie zaś niedopuszczalnego zarzutu nie może uzasadniać oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powódka nie wykazała również oczywistej zasadności postawionego w skardze zarzutu naruszenia art. 445 § 1 k.p.c., gdyż uzasadnienie wniosku w tym zakresie zostało ograniczone do stwierdzenia, że kwota zasądzona z tytułu zadośćuczynienia nie jest odpowiednia w stosunku do rozmiaru krzywd i cierpienia, jakich doznała powódka w wyniku zdarzenia z dnia 14 sierpnia 2011 r. Tymczasem wymaganie określone w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. nie jest tożsame z określonym w art. 398⁴ § 2 k.p.c., co oznacza, że skarżąca powinna odrębnie przytoczyć podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie i odrębnie uzasadnić wnioski o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, nawet jeżeli argumentacja prawna może się w pewnym zakresie pokrywać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, z dnia 5 czerwca 2001 r. IV CZ 45/01, OSNC 2001, nr 10, poz. 157, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 189/02, nie publ., z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, nie publ., z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl., z dnia 11 kwietnia 2018 r., V CSK 547/17, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 567/17, nie publ.). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższego wymagania. Zarazem należy wspomnieć, że zakwestionowanie przez Sąd Najwyższy kwoty przyznanej z tytułu zadośćuczynienia za krzywdę mogłoby nastąpić tylko w razie rażącego odstąpienia przez sąd drugiej instancji od ukształtowanej praktyki sądowej albo pominięcia istotnych kryteriów ustalania wysokości zadośćuczynienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2018 r., I CSK 634/17, niepubl.), tudzież nieuwzględnienia wszystkich aspektów sprawy, ze skutkiem w postaci rażąco niewspółmiernego określenia jego wysokości (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1970 r., III PRN 39/70, OSNCP 1971, Nr 3, poz. 53 i z dnia 9 września 1999 r., II CKN 477/99, nie publ.; postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 sierpnia 2011 r., I CSK 54/11, nie publ. oraz z dnia 27 marca 2018 r., V CSK 515/17, nie publ.). Natomiast pozwana nie wykazała zaistnienia tego rodzaju przesłanek, a w szczególności nie wskazała, jakie istotne kryteria ustalania wysokości zadośćuczynienia (co do nich por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lipca 2014 r., IV CSK 631/13, niepubl.) albo istotne aspekty sprawy zostały pominięte ani nie dowiodła, że wysokość ta została określona z rażącym naruszeniem praktyki sądowej.

Z motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Apelacyjny ustalając wysokość zadośćuczynienia uwzględnił zarówno rozmiar doznanego przez powódkę uszczerbku, sposób i długotrwałość leczenia, któremu powódka musiała zostać poddana, rozmiar doznanych cierpień, jak również - wykazane w toku postępowania - skutki doznanego uszczerbku. We wniosku skarżąca nie zakwestionowała powyższej oceny w żadnym konkretnym aspekcie i podniosła jedynie, że kwota zasądzona z tytułu zadośćuczynienia nie jest odpowiednia w stosunku do rozmiaru krzywd i cierpienia, jakich doznała. Tego rodzaju argumentacja nie jest wystarczająca, by uznać, że skarga kasacyjna jest z tego względu oczywiście uzasadniona.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł,
jak w sentencji.